

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
CATALUNYA
SALA SOCIAL
Passeig Lluís Companys s/n
Barcelona
934866175

LETRADA DE LA ADM. DE JUSTICIA D/DÑA. Mª ANTONIA AMIGÓ DE PALAU. (A)

IMPORTANTE: SI PROCEDIERE, UNA VEZ FIRME LA SENTENCIA, EL IMPORTE DEL PRINCIPAL Y DE LA CONDENA EN COSTAS , DEBERÁ INGRESARSE EN LA CUENTA DE CONSIGNACIONES DEL JUZGADO DE LO SOCIAL CORRESPONDIENTE, DEBIENDO SOLICITAR EL NÚMERO DE CUENTA EN EL MISMO.

CÉDULA DE NOTIFICACIÓN DE PROVIDENCIA Y DE SENTENCIA

En el rollo de Sala núm.: . formado para resolver el recurso de suplicación interpuesto contra resolución dictada por el Juzgado Social 1 Lleida en los autos Demandas núm. 7 la Sala de lo Social del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña, ha dictado, providencia de votación y fallo y con fecha 16/06/2020 la sentencia que por copia autorizada se acompaña a la presente.

Se le hace saber que tal resolución no es firme y que contra la misma puede interponerse Recurso de Casación para la Unificación de Doctrina con los requisitos y advertencias legales que constan en la sentencia que se notifica.

En aplicación de la Ley Orgánica 15/1999, de 13 de diciembre, de Protección de Datos de Carácter Personal, se advierte a las partes de que los datos de carácter personal contenidos en el procedimiento tienen la condición de confidenciales y está prohibida la transmisión o comunicación a terceros por cualquier procedimiento, debiendo ser tratados única y exclusivamente a los efectos propios del mismo procedimiento en que constan.

Y para que sirva de notificación en forma a la persona que se indica, libro la presente que firmo en Barcelona a trece de julio de dos mil veinte.

LA LETRADA DE LA ADM. DE JUSTICIA

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
CATALUNYA
SALA SOCIAL

Recurso de suplicación:

Recurrente:

Recurrido: INSTITUT NACIONAL DE LA SEURETAT SOCIAL (INSS) y
TRESORERIA GENERAL DE LA SEURETAT SOCIAL (TGSS)

Reclamación: Invalidez grado
JUZGADO SOCIAL 1 LLEIDA

DILIGENCIA.- En Barcelona, a cinco de junio de dos mil veinte

La extiendo yo, la Letrada de la Adm. de Justicia, para hacer constar que con esta fecha se devuelve por el Magistrado Ponente el presente procedimiento. Paso a dar cuenta al Ilmo. Sr. Presidente de la Sala. Doy fe.

PROVIDENCIA.-

ILMO.SR. D. ANDREU ENFEDAQUE MARCO
ILMO. SR. D. JOSÉ QUETCUTI MIGUEL
ILMO. SR. D. GREGORIO RUÍZ RUÍZ

En Barcelona, a cinco de junio de dos mil veinte

Dada cuenta; se señala para deliberación, votación y fallo en el presente procedimiento el próximo día ocho de junio de dos mil veinte

Así lo acordó la Sala y firma el Ilmo. Presidente. Doy fe.

Ante mi.

DILIGENCIA.- Barcelona a la misma fecha. Seguidamente se cumple lo acordado.
Doy fe.

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
CATALUNYA
SALA SOCIAL

NIG :

Recurs de Suplicació:

IL·LM. SR. AMADOR GARCIA ROS
IL·LM. SR. JOAN AGUSTI MARAGALL
IL·LM. SR. MIGUEL ANGEL FALGUERA BARÓ

Barcelona, 16 de juny de 2020

La Sala Social del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, formada pels magistrats esmentats més amunt,

EN NOM DEL REI

ha dictat la següent

SENTÈNCIA NÚM.

En el recurs de suplicació interposat per la sentència del Jutjat Social 1 Lleida de data 16 de maig de 2019 dictada en el procediment núm. , en el qual s'ha recorregut contra INSTITUT NACIONAL DE LA SEGURETAT SOCIAL (INSS) i TRESORERIA GENERAL DE LA SEGURETAT SOCIAL (TGSS), ha actuat com a ponent Il·lm. Sr. Joan Agustí Maragall.

ANTECEDENTS DE FET

Primer. Va arribar al Jutjat Social esmentat una demanda sobre invalidesa grau, la qual l'actor al·lega els fets i fonaments de dret que va considerar procedents i acabava demanant que es dictés una sentència d'acord amb el que es demanava. Admesa la demanda a tràmit i celebrat el judici, es va dictar la sentència en data 16 de maig de 2019, que contenia la decisió següent:

" Que desestimando la demanda interpuesta por en reclamación de invalidez permanente contra el Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS) y la Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS), debo absolver

y absuelvo a los mismos de los pedimentos de la demanda formulada en su contra."

Segon. En aquesta sentència es declaran com a provats els fets següents:

" **PRIMERO.** La demandante, nacida el 16-4-76, está afiliada al Régimen General de la Seguridad Social con el nº y su profesión habitual es la de Mosso d'Esquadra.

SEGUNDO. Iniciado expediente de incapacidad permanente, la actora fue examinada por el ICAM, que el 13-3-18 dictaminó que presentaba un cuadro de "Polialgias en síndrome fibromiálgico. Trastorno adaptativo de intensidad no impeditiva", indicando como observaciones "No se evidencian limitaciones funcionales" y concluyendo "Sin Presunción IP".

TERCERO. El 14-3-18 la CEI emitió dictamen-propuesta en el sentido de proceder la no calificación del trabajador como incapacitado permanente, por no presentar reducciones anatómicas o funcionales que disminuyan o anulen su capacidad laboral.

CUARTO. El 14-3-18 el INSS dictó resolución en virtud de la cual denegaba a la interesada la prestación de incapacidad permanente "Por no alcanzar, las lesiones que padece, un grado suficiente de disminución de su capacidad laboral, para ser constitutivas de una incapacidad permanente, según lo dispuesto en el artículo 194 de la Ley General de la Seguridad Social (...)".

QUINTO. Disconforme con la resolución denegatoria del INSS, la actora interpuso reclamación previa, que fue desestimada el 9-4-18.

SEXTO. La demandante presenta el siguiente cuadro residual: fibromialgia tipo I grado III; leve hipotrofia facetaria bilateral izquierda L5-S1 con radiculopatía S1; columna escoliótica; dismetría de extremidades inferiores; condropatía rotuliana grado I en rodilla izquierda; glaucoma, y trastorno ansioso-depresivo.

SÉPTIMO. La base reguladora mensual de la prestación de incapacidad permanente total es de 2.562,46 euros, el porcentaje del 55% y la fecha de efectos económicos es el día siguiente al del cese en la actividad de la demandante. La base reguladora mensual de la prestación de incapacidad permanente parcial es de 2.982,90 euros."

Tercer. Contra aquesta sentència la part actora va interposar un recurs de suplicació, que va formalitzar dins del termini. Es va donar trasllat a la part contrària i no el va impugnar. Es van elevar les actuacions a aquest Tribunal i es va formar aquest rotlle.

FONAMENTS DE DRET

PRIMER.- Contra la sentència d'instància -que desestimà la demanda i confirma la resolució inicial dictada per l'INSS, que declarà la demandant no afecta a cap grau d'invalidesa- interposà recurs de suplicació la demandant, en postulació del grau d'incapacitat total o, subsidiàriament, el d'incapacitat parcial.

SEGON.- En l'únic motiu del recurs, emparat en l'apartat c) de l'article 193 de la Llei foral, es denúncia pel recurrent la infracció dels arts. 193.1, 194.1 i 194.2 LRJS en no haver estat reconeguts el grau d'incapacitat total postulada amb caràcter principal, ni el d'incapacitat parcial.

És reiterada la doctrina d'aquesta Sala (entre moltes altres, la de 19 octubre 1992), així com d'altres Sales socials de diferents Tribunals Superiors de Justícia, que a l'efecte de la declaració d'una Invalidesa Permanent en grau d'Incapacitat Total cal tenir presents els següents criteris: a) La valoració de la Invalidesa Permanent ha de realitzar-se atenent fonamentalment a les limitacions funcionals derivades dels patiments del treballador, quan tals limitacions són les quals determinen l'efectiva restricció de la capacitat de guany. b) Han de posar-se en relació les limitacions funcionals resultants amb els requeriments de les tasques que constitueixen el nucli de la concreta professió. c) L'aptitud per a l'acompliment de l'activitat laboral «habitual» d'un treballador, implica la possibilitat de portar a terme totes o les fonamentals tasques de la mateixa, amb professionalitat i amb unes exigències mínimes de continuïtat, dedicació, rendiment i eficàcia, i sense que l'acompliment de les mateixes generi «riscos addicionals o superposats» als normals d'un ofici o comporti la submissió a una «contínua situació de sofriment» en el treball quotidià. d) No és obstacle a la declaració de tal grau d'incapacitat el qual el treballador pugui realitzar altres activitats distintes, més lleugeres o sedentàries, o fins i tot pugui ocupar tasques «menys importants o secundàries» de la seva pròpia professió habitual o comeses «secundaris o complementaris» d'aquesta, sempre que existeixi una impossibilitat de continuar treballant en aquesta activitat i que conservi una aptitud residual que «tingui rellevància suficient i transcendència tal que no li impedeixi al treballador concretar relació de treball futur». I i) Deu entendre's per «professió habitual», no un determinat lloc de treball, «sinó aquella que el treballador està qualificat per a realitzar i a la qual l'empresa li hagi destinat o pugui destinar-li en mobilitat funcional».

En primer lloc, la recurrent discrepa de la sentència d'instància respecte a la valoració de la rellevància invalidant de la fibromiàlgia. Li retreu -en síntesi- que la consideri una patologia "subjectiva", no objectivable, cosa que abocaria a la pràctica impossibilitat de que l'esmentada patologia pugui determinar el reconeixement d'una invalidesa permanent, cosa que entraria en contradicció amb la doctrina de la Sala, recollida, entre d'altres, a la sentència de 10.4.18.

A continuació, a la segona part d'aquest únic motiu del recurs, la part recurrent, fa específiques i detallades referències a diversos informes reumatològics aportats en el seu ram de prova. Però, òbviament, la Sala no podrà tenir en compte aquestes al·legacions, que, en tot cas, s'haurien d'haver postulat per la via de la revisió de fets

provats de l'art. 193 b) LRJS si es pretenia introduir a la conclusió diagnòstica les majors limitacions que –a criteri de la recurrent- resultarien d'aquests informes.

Invoca a continuació que, establert el diagnòstic de Fibromiàlgia en grau III, esdevé obligat el reconeixement del grau d'incapacitat total postulat atès que l'esmentat grau només s'estableix per parts dels reumatòlegs de la sanitat pública quan consideren acreditada la intensitat del dolor, la freqüència dels brots o crisi i la seva repercussió funcional en la pacient.

Aquesta al·legació sí haurà de prosperar, a la llum de la doctrina de la Sala recollida, entre d'altres, a la sentència de 10.4.18 (2113/2018), que reproduïm parcialment a continuació:

"...i es reitera el criteri reflectit en sentències d'aquesta Sala, entre d'altres, les de data 20-09-2007, recurs 5267-2006 ; de 6-04- 2004 , 11-12-2003 EDJ 2003/236568 , 14-07-06 rec. 2306- 05; 05-03-07 rec. 993-06 i rec. 991-06, en les que es diu que la síndrome de fatiga crònica greu (grau III) o molt greu (grau IV) s'ha de considerar invalidant per tota professió u ofici, quan esta concretament descrita i objectivada, ja que es considera limitatiu per a qualsevol professió u ofici, doncs la capacitat residual pels malalts que pateixen aquesta malaltia, de la que no es coneix tractament, que provoca astenia, fatigabilitat precoç, abatiment, depressió, etc., com s'ha valorat altres vegades, és nul·la per fer esforç mínim continuat durant una jornada laboral comú i limita també de manera greu la capacitat de concentració i memòria. Finalment, la més recent sentència d'aquesta Sala de 17 de juny de 2016 (ROJ: STSJ CAT 5599/2016 - ECLI:ES:TSJCAT:2016:5599) Recurs: 1430/2016 , recorda també l'exposada doctrina, indicant: "Para concluir, en cuanto a la fibromialgia, esta Sala viene declarando reiteradamente que su diagnóstico no determina automáticamente el reconocimiento de un grado de incapacidad permanente, siendo necesario, además del diagnóstico diferencial, la constancia de datos tales como el número de puntos gatillo positivos, el tiempo de evolución de la enfermedad, el tratamiento o tratamientos específicos prescritos a la afectada y la respuesta a los mismos , así como, y esencialmente, el nivel de repercusión funcional en su caso concreto, puesto que, como es sabido, la fibromialgia no sólo incide de forma diferente según las personas, sino que también varía la repercusión funcional en la misma persona de un día a otro, e incluso en función de las horas del día, pudiendo provocar desde la más absoluta de las incapacidades hasta una irrelevante repercusión funcional, paliable con tratamiento farmacológico adecuado (STSJ Catalunya STSJ, del 03 de Noviembre del 2010 (ROJ: STSJ CAT 8529/2010) Recurso: 431/2010), En el grado III de Fibromialgia se ha reconocido un grado absoluto en múltiples resoluciones de esta Sala. Así: STSJ 17 de Junio del 2013 (ROJ: STSJ CAT 5482/2013) Recurso: 5884/2012 ; STSJ 15 de Mayo del 2013 (ROJ: STSJ CAT 5178/2013) Recurso: 2469/2013 , entre otras muchas "

Efectivament, assumit per la sentència el diagnòstic de fibromiàlgia grau III (i per tant, la gravetat de la patologia i de la seva simptomatologia en congruència amb els informes de la sanitat pública aportats), agreujat per la concurrència de trastorn

ansiós-depressiu, escau –a la llum d'aquell consolidat criteri jurisprudencial de la Sala- estimar el recurs i declarar la demandant en situació d'incapacitat total per a la seva professió habitual de mossos d'esquadra, professió que pot requerir un notable esforç físic, equilibri intel·lectual i emocional que –ara mateix- no es pot garantir en el cas de la demandant.

Atesos els preceptes legals esmentats, els seus concordants i demès disposicions de general i pertinent aplicació,

DECIDIM

Que hem d'estimar i estimem el recurs de suplicació interposat per contra la sentència dictada pel jutjat del social número 1 dels de Lleida en data 16.5.19, a les actuacions núm. i, amb revocació de la sentència d'instància i estimació íntegra de la demanda inicial, declarar la demandant en situació d'incapacitat total per a la seva professió habitual, amb dret a percebre una pensió del 55% d'una base reguladora de 2.562,46€ al mes, amb efectes des del dia següent en el que es produeixi el cessament en la seva activitat.

Notifiqueu aquesta resolució a les parts i a la Fiscalia del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i expediu-ne un testimoniatge que quedara unit al rotlle. Incorporeu l'original al llibre de sentències corresponent.

Un cop sigui ferma la sentència caldrà remetre al Jutjat d'instància les seves actuacions ja que és l'òrgan judicial competent per executar-la.

Aquesta resolució no és ferma i es pot interposar en contra recurs de cassació per a la unificació de doctrina, davant la Sala Social del Tribunal Suprem. El dit recurs s'haurà de preparar mitjançant escrit amb signatura d'Advocat i adreçat a aquesta Sala, on s'haurà de presentar en el termini dels deu dies següents a la notificació, amb els requisits establerts a l'Art.221 de la Llei Reguladora de la Jurisdicció Social.

Així mateix, de conformitat amb allò disposat l'article 229 del text processal laboral, tothom que no ostenti la condició de treballador o drethavent o beneficiari del règim públic de la Seguretat Social, o no gaudeixi dels beneficis de justícia gratuïta legalment o administrativa reconeguts, o no es trobi exclòs pel que disposa l'article 229.4 de la Llei Reguladora de la Jurisdicció Social, consignarà com a dipòsit al moment de preparar el recurs de cassació per unificació de doctrina la quantitat de 600 euros en el compte de consignacions que la Sala té obert en el BANC SANTANDER, nº 0965 0000 66, afegint a continuació sis dígits. Els quatre primers són els corresponents al número de rotlle de suplicació i els altres dos els dos últims números de l'any del rotlle esmentat. Per tant, el compte consta de setze dígits.

La consignació de l'import de la condemna, d'acord amb el que disposa l'art. 230 de la Llei Reguladora de la Jurisdicció Social, quan així procedeixi, cal acreditar-la al temps de preparar el recurs en aquesta Secretaria i s'efectuarà en el compte de la

Sala, amb el núm. 0965 0000 80, afegint a continuació sis dígits. Els quatre primers són els corresponents al número de rotlle de suplicació i els altres dos els dos últims números de l'any del rotlle esmentat. Per tant, el compte consta de setze dígits.

També és possible substituir la consignació en metàl·lic per l'assegurament de la condemna mitjançant un aval bancari emès per una entitat de crèdit. El document haurà de ser de duració indefinida i a pagar a primer requeriment.

Si el dipòsit o la consignació no és fan de forma presencial sinó mitjançant transferència bancària o per procediments telemàtics, a les dites operacions hauran de constar les següents dades:

El compte bancari al que es remetrà la quantitat és IBAN ES

A la dada de "ordenant" caldrà indicar el nom de la persona física o jurídica que fa l'ingrés i el seu NIF o CIF. Com a "beneficiari" ha de constar la Sala Social del TSJ de Catalunya. Finalment, a "observacions o concepte de la transferència" cal introduir els 16 dígits que consten en els paràgrafs precedents respecte al dipòsit i la consignació fets de forma presencial.

Així ho pronunciem, ho manem i ho signem.

PUBLICACIÓ. Avui, el Magistrat ponent ha llegit i publicat la sentència. En dono fe.

